

sme **ž**ny

magazín o nás: také, aké sme

NA NÁKUPE S NAJMENŠÍMI

Ako vysvetliť deťom,
že nemôžu mať
všetko, na čo ukázu.

Spisovateľka
hovorí
o skutočných
príbehoch,
ktoré ju
inšpirujú pri
písaní.

*Andrea
Coddington*

NECHCEM PÍSAŤ AKO STROJ

Posledných desať rokov prežila v New Yorku – vystriedala tam niekoľko zamestnaní, porodila dve deti a ovdovela. Teraz sa vracia na rodné Slovensko, kde ju ľudia vnímajú ako úspešnú spisovateľku.

TEXT: KATARINA LEŠKOVÁ / FOTO: PETRA BOŠANSKÁ

Nedávno ste sa presťahovali z New Yorku do Bratislavy. Ako znášajú túto veľkú zmenu vaše deti?

Päťročný Mark je úplne v pohode. Sedemročnej Sarinke je trochu smutno za kamarátkami, ale inak všetko zvláda veľmi dobre. Myslím si, že som sa rozhodla správne. Na Slovensku žijú moji rodičia, ktorí sú veľmi šťastní, že môžu mať konečne pri sebe vnúčatá. Predtým sme sem chodili len cez leto. Lenže vzťah na diaľku nikdy nie je taký, ako keď sa vidíme každý víkend a deti môžu mať u babky svoju mačičku...

Svoju skúsenosť zo Spojených štátov ste opísali v knihe *Mal to byť pekný život*. Môžete povedať tým, ktorí ju nečítali, prečo ste sa rozhodli žiť v zámorí?

Do New Yorku som prišla ako novinárka po páde dvojčiek. Robila som tam ako vyslaná redaktorka zahraničné spravodajstvo. Mesto na mňa od začiatku zapôsobilo – všetko tam bolo pre mňa nové – kultúra, spôsob života. Potom som sa zoznámila s mužom, kvôli ktorému som sa rozhodla zostať. Zo-

brali sme sa, narodili sa nám dve deti. Môj manžel bol perfektný, mala som naozaj krásny život.

Také krásne to však dlho nezostalo...

Nakoniec sa všetko skončilo tragicky. Môj muž zomrel a ja som zostala sama s deťmi. Zrazu som prišla nielen o manžela, ale aj o byt, zdedila som dlhy, o ktorých som nevedela a navyše synovi diagnostikovali poruchu zrážanlivosti krvi. Takže to bola silná rana osudu. Ale už sa k tomu nechcem vracieť, je to za mnou.

Kedy ste sa rozhodli, že svoj príbeh zverejníte v knihe?

Už si presne nepamätám. Dlhú som si myslela, že napísať knihu je niečo, čo sa vôbec nedá porovnať s činnosťou, ktorú som robila predtým a že to určite nebude pre mňa jednoduché. Ale napokon bolo všetko inak. Keďže som čerpala z vlastnej skúsenosti, text zo mňa plynul akoby sám od seba. Keď som mala hotových prvých štyridsať strán, poslala som ich na Slovensko. Vo vydavateľstve mi povedali, píš ďalej, je to dobré. To ma

povzbudilo a zrazu, ani neviem ako, bola kniha na svete.

Vaša prvá kniha sa okamžite stala bestsellerom. Chceli by ste sa stať profesionálnou spisovateľkou?

Bola som prekvapená z pozitívnej čitateľskej reakcie. Ľudia mi začali písať, dostávala som veľmi milé ohlasy. Myslím, že na nich zapôsobila úprimnosť, s akou bola moja kniha napísaná. Vtedy som si povedala, že aj keby som v budúcnosti napísala niečo iné, tak to znovu musí byť skutočné, naozaj odžité. A tak vznikla moja druhá aj tretia kniha. Všetko sú to skutočné príbehy. Písanie však zo mňa neurobilo profesionálnu spisovateľku. Vlastne ani neviem, či by pre mňa také zamestnanie bolo dobré.

Tomu celkom nerozumiem. Nesníva každý píšuci autor o tom, že by ho knihy mohli jedného dňa uživiť?

Podľa mňa by to bolo zväzujúce. Keby sa z písania stala pre mňa práca, musela by som tvoriť programovo, na objednávku. Potom by bol zo mňa píšuci stroj, a to by →

Z MÔJHO ALBUMU

1. Tu sme všetci traja pokope.
2. S Markom na Times Sq. v New Yorku.
3. So Sarinkou pri Dunaji v Bratislave.
4. Sarinka a Mark – kvôli nim chcem byť dobrou mamou.

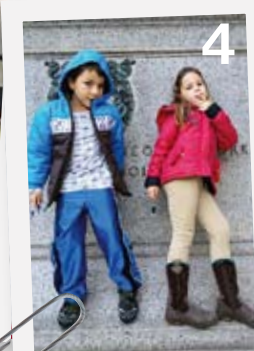

FOTO VPRAVO
Tmavosivé šaty, H&M
pletený sveter, Camaieu
Náhrdelník s prírodným
kamenom, prsteň
s očkom, náušnice
s koráľkami, F&F

FOTO VĽAVO
Červená blúzka
s hnedým opaskom,
zlaté náušnice, F&F
Čierne legínové
nohavice, Peacocks
Hnedé topánky, H&M

Andrea
Coddington

Andrea Coddington

Andrea Coddington (36) – vyštudovala žurnalistiku na Filozofickej fakulte UK v Bratislave. Pracovala ako novinárka vo viacerých slovenských médiách, prekladateľka, manažérka amerických a slovenských firiem. Posledných desať rokov bývala v New Yorku. Na Slovensku patrí medzi najpredávanejšie knižné autorky. Jej knihy *Mal to byť pekný život a Židovka* sa stali bestsellermi. Momentálne prichádza do knihkupectiev jej tretie literárne dielo *Cudzia krv*. Je vdova, stará sa o dve deti Marka a Saru.

Vizitka

v seba správnu dávku exhibicionizmu, ktorá jej umožňuje rozprávať o detailoch svojho života, čo je výborný predpoklad na to, ak chcete o niekom napísať knihu.

Nemali ste predtým žiadny špeciálny vzťah k židovskej problematike?

V prvom rade som chcela napísať o človeku, a bolo mi jedno, či tá osoba má židovský, alebo kresťanský pôvod. Po vydaní *Židovky* sa ma niektorí ľudia zo židovskej komunity pýtali, či viem variť ich jedlá a či dodržiavam ich tradície. Asi mali pocit, že som jednou z nich, ale nemyslím si, že ich sklamarilo, keď zistili, že to tak nie je. Pri písaní knihy som sa dozvedela veľa zaujímavého o židovstve, čítala som tóru, zoznámila som sa s historickými faktami, s jidiš výrazmi. Keď ma potom niekto pozval na tradičnú židovskú oslavu, tak som presne vedela, čo sa tam patrí pri-

nom, s ktorým pre mňa urobila rozhovor, využili sme aj rozhovor s jej matkou o holokauste. Dnes môžem povedať, že každá postava zo *Židovky* je autentická, za každým príbehom v knihe sú overené historické fakty.

Ako sa dá skĺbiť takáto náročná činnosť s chodením do práce a so starostlivosťou o dve malé deti?

Jediné, čo vám pomôže, je disciplína. Po tom všetkom, čo mi život nadelil, som nemala na výber – musela som sa stať disciplinovaným človekom (smiech). Nie som však disciplinovaná vo všetkom. Keď mám napríklad tri hodiny času a doma v kuchyni neumytý riad, vôbec sa tým netrápim a radšej idem písať. Na druhej strane písanie nie je práca, ktorá sa dá robiť na povel. Nedá sa naplánovať – tak, teraz budem sedieť pri počítači osem hodín denne. Aspoň ja to neviem. Musím mať na písanie chuť. Vlastne ani neviem, čo ma baví viac, či zbieranie faktov, samotná tvorba textu, alebo editovanie, keď už sa len vraciate k tomu, čo ste napísali a hráte sa so slovíčkami, aby boli vaše vety pekné a dialógy ukresané. Mám rada každú fázu tohto procesu.

Vo vašej najnovšej knihe *Cudzia krv* opíšete príbehy troch kamarátok, z ktorých jedna napokon zomrie. Aj v tomto prípade ste sa držali skutočných faktov?

Námiet na *Cudziu krv* som v sebe nosila dlhšie. Impulzom, ktorý ma napokon posunul k napísaniu, bola dopravná nehoda na kruhovom objazde v Senci. Vtedy tam kamión vrazil do niekoľkých áut, v jednom z nich zomrela moja priateľka Ela. Ďalšia postava, Zuzana, žije so svojím manželom Petrom v New Yorku. A veľmi zaujímavá je aj Karla. Matka ju po narodení dala na adopciu v Piešťanoch. Jej otec je Arab, v tomto meste sa už narodilo viac takýchto detí, takže nie je jediná s týmto osudom. Karlin život poznačilo hľadanie vlastných koreňov. Podobne ako ďalšie dve postavy, cestuje po svete a verí, že tak nájde zmysel života.

Čo je podľa vás hlavnou pointou tohto príbehu?

Asi to, že niekedy precestujeme celý svet a hľadáme šťastie a napokon zistíme, že vôbec nespočívajú vo vonkajších okolnostiach, ale v nás a že ho máme stále na dosah.

Na to ste prišli v Spojených štátoch? Čo vám dal desaťročný pobyt v tejto krajine?

New York je vyčerpávajúce mesto. To vám potvrdí každý, kto tam žil. Keď sa na vás ráno vyrúti osemmiliónová masa Newyorčanov, tak vás to naozaj vyštávi. Väčšina z nich veľmi tvrdo pracuje, niektorých priateľov som po dlhom čase videla až na svojej rozlúčkovej party. Na druhej strane treba povedať, že ľudia v tomto meste majú zvláštny dar užívať si život napriek všetkej hektike. Po práci si vyjdú do mesta a vám sa zdá, že ani nie sú veľmi unavení. Medziludské vzťahy sú tam totiž veľmi pozitívne. Ľudia si navzájom prajú úspech a asi vôbec nepoznajú závisť. Alebo ak ju aj poznajú, tak ju vedú dobre skryť (smiech). Každý vás povzbudzuje, aby sa vám darilo, a to je úžasné. Vďaka tomu som si uvedomila, aké je dôležité byť dobrá k ľuďom, nenadávať, keď stojím v rade pri pokladni v supermarkete alebo keď mi na križovatke naskočí červená. My Slováci niekedy zabúdame na tieto maličkosti. Na druhej strane slovenská srdečnosť je tiež veľmi vzácna. Keď o tom tak uvažujem, asi by som si chcela zobrať z oboch kultúr to najlepšie, aby som mohla byť dobrým človekom a dobrým príkladom pre svoje deti. ●

sa asi odrazilo aj na mojich knihách. Chcem sa tešiť z toho, že môžem tvoriť spontánne.

Ako ste sa dostali k námetu vašej druhej knihy *Židovka*?

So Silviou Fisherovou, ktorej život ma inšpiroval na napísanie *Židovky*, sme sa stretli prvýkrát náhodou v Piešťanoch na tenisových kurtoch. Niektorí ľudia však vravia,

Písanie nie je práca, ktorá sa dá robiť na povel, nedá sa naplánovať

že náhody neexistujú – a asi na tom niečo bude. Zistili sme, že obidve žijeme v New Yorku a vymenili si telefónne čísla. Silvia čítala moju prvú knihu, veľmi sa jej páčila. Hneď sme sa skamarátili a ona mi začala rozprávať o sebe. Zrazu som zistila, že je pre mňa nesmierne zaujímavá, navyše má

niekoľko svätých vín a chlieb. Môžem povedať, že Židia ma prijali za svoju, hoci vedeli, že nie som jednou z nich.

Overovanie historických faktov vám asi muselo zabráť dosť času.

Bolo to prácne, ale aj nesmierne zaujímavé. Silvia vycestovala do Izraela za jedným pá-

MÁM RADA...

1. Tenisky All Star – lebo sú najlepšie, najštylovejšie a pre každého dostupné.
2. New York, ktorý je mojim druhým domovom. Z Ameriky nič iné ani nepoznám.
3. Bielu orchideu – pre jej jednoduchosť a vznešenosť.
4. Rukolu – som šalátový typ. Rukolového šalátu sa nikdy neprejem.

VIZÁŽ: BARBORA HERCZEG SLÁDKOVIČOVÁ / STYLING: LUBICA PONCIK
ĎAKUJEME ZA POSKYTNUTIE PRIESTOROV NA FOTOGRAFOVANIE CAFE MERIAN, TALLEROVA 2 BRATISLAVA, WWW.CAFEMERIAN.SK

Čierne puzdrové šaty, *Camaieu*
Náušnice
s korálkami, *F&F*
Kvetované krátke kimino, ružový šál
s brmbolcami, *H&M*
Ružový náramok,
Swatch

Zo zákulisia

Ak sa chcete dozvedieť, ako prebiehalo fotografovanie k rozhovoru, kliknite na www.zena.sme.sk, kde uvidíte krátku reportáž.